

žalobce podle svého služebního poměru za tuto ztrátu zodpověden a podle platných předpisů povinen, aby žalovanému státu nahradil škodu ze ztráty. Podle zjištění nižších soudů, jemuž nebylo žalovaným odporováno, jest železniční stanice ve Frýdlantě stanicí, kde pro velké množství nákladních předmětů, mezi nimi i předmětů velmi cenných, jest potřebí zvláštní opatrnosti. Bylo tudíž — jak odvolací soud správně vyložil — podle § 15 B I, odst. 4 poštovních předpisů provozních, jichž se žalovaný stát ve sporu sám dovolával, povinností poštovní správy, by ve stanici Frýdlantě, kde žalobce sporný listový závěr přejímal, ustanovila úředníka k dozoru nad předáváním a přejímáním nákladních předmětů. Tento úředník jest podle uvedeného předpisu zodpověden za zachování povinností, jichž má poštovní úřad dbáti při vzájemné výměně. V souzeném případě se poštovní správa podle toho nezachovala, neboť není sporné, že žalobce přejímal ve stanici Frýdlantě nákladní předměty sám a bez dozoru, ač nebyl úředníkem, nýbrž pouhým poštovním zřízencem, který konal jen službu průvodčího vlakové pošty. Kdyby byla poštovní správa dbala uvedeného předpisu, nebylo by sice lze míti za naprosto jisté, jak mínil odvolací soud, že by byla ztráta listovního závěru vůbec nenastala, neboť ani ustanovením úředníka k dozoru by nebyla vyloučena možnost ztráty, ale tolik jest jisto, že by pak bylo povinností dozorčího úředníka, by dbal o to, aby převzatá zásilka nevyšla z patrnosti, aby byla řádně uschována a nezůstala ležeti volně ve skladištní místnosti vozu vlakové pošty. Ježto zodpovědnost za zanedbání této povinnosti jest v § 15 B I, odst. 4 poštovních předpisů provozních uložena výslovně jen dozorčímu úředníku, nelze ji ukládati žalobci, jenž nebyl úředníkem, nýbrž zřízencem konajícím jen službu průvodčího vlakové pošty, a nelze proto u něho mluvíti o zavinění podle uvedených služebních předpisů.

Čís. 12298

Bylo-li uznáno podle žaloby rozsudkem pro zmeškání prvního roku žalovaným, jest nepřipustnou novotou (§ 482, druhý odstavec, c. ř. s.), uvedl-li žalovaný v odvolání, že došlo po podání žaloby mezi stranami k mimosoudní dohodě.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv I 1579/31.)

Z rozsudku podle žaloby pro zameškání prvního roku, podal žalovaný odvolání, v němž uváděl, že po podání žaloby došlo mezi stranami k mimosoudní dohodě a že žalující, pokračujíc přes to ve sporu, jednala proti této dohodě, takže žaloba postrádá právního podkladu. **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání, pokládaje toto tvrzení odvolání za novotu (§ 482, druhý odstavec, c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel, prováděje dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., vytýká odvolacímu soudu, že nesprávně považuje jeho tvrzení v odvolacím spisu, že došlo po podání žaloby mezi stranami k mimosoudní dohodě a že zaplatil žalobkyni po podání žaloby 1600 Kč, za nepřipustnou novotu podle § 482 c. ř. s., k níž nelze přihlížeti. Odvolací soud považoval však toto tvrzení dovolatelovo právem za nepřipustnou novotu, neboť podle ustanovení druhého odstavce § 482 c. ř. s. připouštějí se v odvolacím řízení jen novoty opodstatňující neb vyvracející uplatněné odvolací důvody, čímž jsou míněny jen takové skutečnosti a důkazy, jež směřují k dolíčení nebo k vyvrácení tvrzené nesprávnosti rozsudku první stolice bez dotčení se jeho skutkového podkladu. Ano došlo v souzeném případě k vydání rozsudku pro zmeškání následkem nedostavení se žalovaného, takže bylo podle § 396, 442 c. ř. s. přihlížeti jen k přednesu dostavivší se žalobkyně o skutkových okolnostech a bylo její skutkový přednes považovati za pravdivý a vzíti za základ rozsudku, dotýká se tvrzení dovolatele teprve v odvolacím spisu skutkového podkladu rozsudku prvního soudu a jest proto vyloučeno, byť i mělo zdánlivě sloužiti k dolíčení odvolacího důvodu. Dovožuje-li dovolatel, že když zákon připouští proti rozsudku pro zmeškání odvolání, že musí býti připuštěny i jeho důvody, lze na to uvést, že zákon v § 482 druhý odstavec c. ř. s. nemá na mysli jakýkoliv důvod odvolací, nýbrž jen takový, při němž nové skutečnosti k dolíčení nebo vyvrácení jeho uváděné nechávají skutkový stav věci, jak stranami byl uveden v první stolici, zcela netknutým, a tomu tak v souzeném případě není.

Čís. 12299.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Kdo se dostal do rozporu s § 4 zákona (užívaje značky »Jeschkenkäse«, ač sýr byl vyráběn v jiné krajině), nemá nárok na ochranu ani podle § 11 ani podle § 1 zákona.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv I 1666/31.)

Žalobce, nájemce mlékárny v Dymokurech, domáhal se na žalovaném výrobcí sýra ve V. u Německého Jablonného, by žalovaný byl uznán povinným zanechatí další výrobu sýra s označením »Jeschkenkäse«, odstraniti rušivý stav a ze sýru, jenž u něho bude nalezen, odstraniti označení »Jeschkenkäse«, ve styku se zákazníky zavésti změnu, zaručující rozeznatelnost, zvoliti jiné označení pro své výrobky a žalující straně jako náhradu škody zaplatiti 30.000 Kč. Žalobní prosbu odůvodňoval žalobce tím, že užívá již po delší čas pro své výrobky, sýry, vyráběné v mlékárně v Dymokurech, od něho najaté, označení »Jeschkenkäse«, že všem tuzemským zákazníkům žalobcovým jest známo, že toto označení jest označením žalobcovým, že jest zavedeno pro něho a pro mlé-